

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 listopada 2020 roku wydanym w sprawie z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. przeciwko (...)Spółce Akcyjnej w W. o zapłatę 1706,67 zł, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w punkcie 1. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1706,67 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13 listopada 2018 roku do dnia zapłaty; w punkcie 2. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 947 zł tytułem zwrotu kosztów procesu; w punkcie 3. nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi kwotę 157,44 zł tytułem pokrycia nieuiszczonych w sprawie kosztów sądowych; sygn. akt XII GC 2689/18. (wyrok k. 165, uzasadnienie k. 177-178v.)

Apelację od powyższego orzeczenia złożył pozwany zaskarżając powyższy wyrok w części, tj. w zakresie punktu 1 - w części tj. co do kwoty 827,55 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 listopada 2018 roku do dnia zapłaty; w zakresie punktów 2 i 3 - w całości, zarzucając:

1. Naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

a) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. poprzez niewszechstronną, nielogiczną, wybiórczą i fragmentaryczną ocenę materiału dowodowego, co skutkowało ogólną błędną oceną dowodów i pominięciem okoliczności mających istotne znaczenie lub nienadaniem im odpowiedniej wagi, w szczególności poprzez przyjęcie, że:

- rzeczywiste koszty naprawy uszkodzonych pojazdów odpowiadały hipotetycznym kosztom naprawy wskazanym przez biegłego, podczas gdy podstawą faktyczną powództwa były koszty napraw pojazdów objęte fakturami;
- zasądzenie świadczenia odpowiadającego wysokości wystawionych faktur, przy jednoczesnym uznaniu przez Sąd niezasadności niektórych ich pozycji (za biegłym), jak mycie i sprzątnięcie pojazdu (144 zł netto/177,12 zł brutto) czy przyjęcie i obsługa szkody (360 zł netto/442,80 zł brutto),
- powód udowodnił zasadność zastosowania kosztów materiału lakierniczego w kwocie 168,81 zł netto (207,63 zł brutto), tj. powiększenia współczynnika materiału lakierniczego o 21% względem wartości wynikającej z programu A. w sytuacji, gdy opinia biegłego potwierdza zasadność zastosowania współczynnika odchylenia jednakowoż strona powodowa nie wykazała, aby koszt nabycia materiału lakierniczego był o 21% wyższy aniżeli koszt standardowy wskazany w programie A. (100% ceny materiału lakierniczego),
- pominięcie przy rozstrzygnięciu przedłożonych przez powoda faktur za naprawę, którym w stanie faktycznie sprawy należy dać pierwszeństwo przed hipotetycznymi wyliczeniami biegłego w kontekście OWU AC;

b) art. 232 k.p.c. (w zw. z art. 6 k.c.) poprzez wadliwe uznanie, że powód wykazał zasadność zastosowania współczynnika nabycia materiału lakierniczego 121% w sytuacji, gdy powód nie wykazał, że koszt nabycia materiału lakierniczego dla potrzeb naprawy pojazdu był wyższy o 21% względem cen materiałów lakierniczych objętych kosztorysem programu A.;

2. Naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

a) art. 361 § 1 k.c., w zw. z art. 362. k.c., art. 805 § 1 k.c. i art. 824¹ § 1 k.c. poprzez ich błędną wykładnię i zasądzenie świadczenia przekraczającego wysokość rzeczywiste poniesionej szkody z wadliwym pominięciem, że:

i. poniesione koszty naprawy wynikają z opinii biegłego, nie zaś wystawionych faktur, przez co Sąd wyszedł poza podstawę faktyczną powództwa;

ii. zasądzenie świadczenia powinno opierać się na wystawionych przez powoda fakturach z uwzględnieniem opinii biegłego, tj. zasądzone odszkodowanie powinno pomijać niezasadne pozycje na wystawianych fakturach jak również nieudowodniony co do wysokości współczynnik na materiał lakierniczy w wys. 121%.

b) art. 65 § 2 k.c. w zw. z § 14 ust. 3 i 4 OWU AC poprzez błędną wykładnię i niezastosowanie, podczas gdy zgodnie ze wskazanym postanowieniem OWU AC wypłata odszkodowania powinna nastąpić w oparciu o fakturę VAT, podczas gdy Sąd zasądził odszkodowanie w oparciu o opinię biegłego, jednocześnie kwestionując oznaczone pozycje faktury.

Podnosząc powyższe zarzuty pozwany wniósł o:

a) zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w zaskarżonej części oraz stosunkowe rozdzielenie kosztów z uwzględnieniem zmiany rozstrzygnięcia przez Sąd II instancji oraz o:

b) zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. (apelacja k. 181-183v.)

W odpowiedzi na apelację pozwanego, powód wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu przed sądem II instancji, według norm przepisanych. (odpowiedź na apelację k. 194)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jest bezzasadna.

Ustalenia faktyczne Sądu I instancji są prawidłowe, znajdują pełne odzwierciedlenie w zgromadzonym materiale dowodowym ocenionym starannie i wnikliwie, bez naruszenia granic swobodnego uznania sędziowskiego (art. 233 § 1 k.p.c.), w związku z czym Sąd Okręgowy przyjmuje je za własne i czyni podstawą swego rozstrzygnięcia.

Na wstępie zaznaczyć należy, że prawidłowo Sąd Rejonowy określił reżim odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela na podstawie umowy autocasco, weryfikując zaskarżonym wyrokiem wysokość wypłaconego w toku postępowania likwidacyjnego odszkodowania poprzez uwzględnienie kwestionowanych w ramach apelacji ustalonych w drodze opinii biegłego kosztów naprawy pojazdu w oparciu o stawkę za roboczogodzinę przyjętą przez powoda, jako średnią stawkę rynkową.

Zważyć należy, że przy ustalaniu wysokości odszkodowania z tytułu ubezpieczenia AC, winny mieć i w sprawie miały zastosowanie, zasady określające sposoby ustalania wysokości odszkodowania wynikające z umowy ubezpieczenia AC łączącej poszkodowaną i pozwanego (art. 805 § 1 k.c.).

W rozpoznawanej sprawie, w przypadku szkody częściowej - co nie było kwestionowane przez strony - § 14 ust. 4 pkt 2) Ogólnych Warunków Umowy AC reguluje, że „w razie udokumentowania fakturami VAT poniesionych kosztów naprawy wyższych niż przyjęte w sporządzonej przez (...) wycenie z uwzględnieniem zastrzeżeń, o których mowa w ust. 3, (...) uzupełni kwotę odszkodowania do poziomu wynikającego z faktur, nie więcej niż do poziomu kosztów robocizny ustalonych na podstawie stawki 1 roboczogodziny ustalonej w oparciu o średnie stawki stosowane przez autoryzowane stacje obsługi (...) z terenu województwa, względem którego dokonano taryfikacji składki” (OWU AC k. 57-58).

Należy zatem przyjąć, że strony powyższej umowy zgodnie ustaliły, iż sama faktura nie jest wystarczającym dokumentem potwierdzającym zasadność wypłaty przez pozwanego odszkodowania w kwocie wynikającej z tej faktury, nawet jeśli wynika z niej stawka za roboczogodzinę obowiązująca na danym rynku. Pozwany zobowiązał się bowiem do poniesienia kosztów naprawy według średniej cen usług naprawczych stosowanych na terenie województwa właściwego dla miejsca zarejestrowania pojazdu.

Skoro więc strony umówiły się, że w przypadku przedstawienia faktury VAT obejmującej wyższe koszty naprawy niż te wynikające z kalkulacji ubezpieczyciela, zastosowanie będą miały stawki za 1 roboczogodzinę określone według

„średnich stawek stosowanych przez autoryzowane stacje obsługi”, to Sąd Rejonowy zasadnie opierając się na opinii biegłego, ustalił średnią tych stawek i nią posłużył się, zgodnie z zapisami OWU AC, do ustalenia wysokości odszkodowania.

Sąd Rejonowy dopuścił w sprawie na wniosek stron dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej na okoliczność ustalenia uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu w świetle postanowień ogólnych umów AC i średnich stawek za roboczogodzinę stosowanych przez (...) (postanowienie k. 86v.).

Biegły w wydanej opinii wskazał, że wykonał kosztorys naprawy pojazdu z uwzględnieniem powyższego postanowień i ustalił, że wysokość stawek roboczogodziny prac blacharsko-lakierniczych na rynku autoryzowanych serwisów blacharsko-lakierniczych na terenie Ł. zawierał się w kwotach od 130 zł do 220 zł netto za rbg.

Biegły wyliczył też uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu z uwzględnieniem postanowień OWU AC dla Polisy AC Komfort z udokumentowaną fakturą naprawą na kwotę 10 391,38 zł brutto (wnioski - opinia podstawowa biegłego k. 95).

W kolejnej pisemnej opinii uzupełniającej biegły odnosząc się do zarzutów pozwanego i po uwzględnieniu wskazanych przez niego stawek w wysokości 190 zł brutto/rbg, podtrzymał swoją opinię co do zasadności zastosowania zgodnie z postanowieniami OWU AC stawki powoda w wysokości 180 zł netto/rbg, wskazując że wówczas średnia stawka wyniosłaby 184,50 zł netto/rbg, a stawka powoda i tak byłaby zbliżona do średniej, choć niższa (opinia uzupełniająca k. 115-119).

W kontekście przeprowadzenia przez Sąd Rejonowy oceny opinii biegłego bezzasadny jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (zarzut 1.a. tiret pierwsze apelacji), skoro z powyższych ustaleń Sąd ten przyjął, jako wiążącą dla ustalenia wysokości odszkodowania z tytułu odpowiedzialności ubezpieczeniowej autocasco, stawkę za roboczogodzinę w wysokości 180 zł netto, która w opinii biegłego w istocie stanowi średnią stawkę rynkową.

W świetle jednobrzmiących wniosków opinii biegłego, wywód apelującego co do zastosowania do rozstrzygnięcia sprawy określonych przez biegłego, a ocenionych przez pozwanego jako „hipotetyczne”, kosztów naprawy pojazdu (zarzut 1.a. tiret czwarte oraz 2.a.i., 2.b. apelacji), nie znajduje uzasadnienia w poprzedzającym wydanie wyroku wywodzie prawnym. Sąd Rejonowy wyraźnie bowiem odniósł ustalone przez biegłego sądowego koszty koniecznej naprawy pojazdu w wysokości 10 391,38 zł brutto do przedłożonej przez powoda faktury Vat na kwotę 9 930 zł brutto, z której wynika stawka 180 zł netto, jako zgodnych z postanowieniami OWU AC.

Prawidłowo zatem Sąd Rejonowy ustalił należne w oparciu o umowę AC koszty naprawy uszkodzonego pojazdu, których powód dochodził w kwocie 9 930 zł na podstawie załączonej do pozwu faktury VAT, skoro uzasadnione koszty naprawy w świetle OWU AC (a nie „hipotetyczne”, jak forsuje apelujący) wynosiły 10 391,38 zł.

Nie ma też podstaw, jak to czyni w apelacji pozwany (zarzut 1a. tiret drugie oraz 2.a.ii. apelacji), aby w związku z objętymi kosztorysem powoda wydatkami na przyjęcie i obsługę szkody oraz mycie i sprzątanie pojazdu, wywodzić konieczność pomniejszenia dochodzonej kwoty 9 930 zł, skoro przedstawiona faktura takich kosztów nie zawierała i powód w ogóle nie żądał odszkodowania z tego tytułu, a nadto ustalony przez biegłego sądowego koszt naprawy pojazdu i tak uwzględnia stawkę za roboczogodzinę zastosowaną przez powoda, jako średnią stawkę obowiązującą na rynku.

Bezzasadnie też apelujący zarzuca, że przy wyliczeniu kosztów uzasadnionej naprawy pojazdu, w świetle postanowień OWU AC, zabrakło ze strony powoda dowodów do zastosowania powiększenia współczynnika materiału lakierniczego o 21% w kwocie 168,81 zł netto (207,63 zł brutto) (zarzut 1.a tiret trzecie oraz 1.b. apelacji).

Biegły w opinii podstawowej podtrzymał swoje stanowisko w tej kwestii wyrażone w innej wydanej przez niego opinii wskazując, że od września 2016 roku wprowadzono do tzw. koszyka materiałów lakierniczych obliczanego przez firmę (...) (...) (...) (...) (...) materiały lakiernicze linii S./N., nieautoryzowane przez producentów samochodów,

przez co wartość tego koszyka została obniżona o kilkanaście procent; eksperci szacują że działanie to spowodowało nieuzasadnione obniżenie wysokości kosztów materiałów lakierniczych w kalkulacji likwidacji szkód sięgające ok. 20%. W związku z tym (...) zarekomendował polskim dealerom aby w obecnej sytuacji wartość aktualnego koszyka materiałów lakierniczych z udziałem S./N. traktować w kalkulacjach A. jako wskaźnik 100 i w przypadku nieużywania przez dealerów produktów linii S./N., podwyższać ten wskaźnik do rzeczywistej wartości używanych przez dealera materiałów P.. (opinia podstawowa k. 92 w zw. z k. 78v.-79 oraz opinia uzupełniająca k. 117).

W związku z powyższym zastosowanie przez powódkę powiększonego o 21% współczynnika odchylenia na materiał lakierniczy należało uznać za wykazane i uzasadnione.

W konsekwencji bezpodstawny jest też zarzut kwestionujący zasadność ustalonego przez Sąd Rejonowy odszkodowania w kwocie 1706,67 zł, jako różnicy pomiędzy dochodzoną przez powoda kwotą 9 930 zł wynikającą z faktury Vat a już wypłaconym odszkodowaniem w wysokości 8 223,33 zł, bowiem nie przekracza ono wysokości poniesionej szkody określonej warunkami zawartej pomiędzy poszkodowaną a pozwanym ubezpieczycielem umowy AC (zarzut 2.a.ii. apelacji).

Sąd Okręgowy nie dostrzegł uchybień zaskarżonego wyroku, które winny być uwzględnione w toku kontroli instancyjnej z urzędu. W tym stanie rzeczy, wobec bezzasadności wskazanych zarzutów, Sąd II instancji na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanej.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasądzając od pozwanej na rzecz powódki kwotę 135 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika powoda będącego adwokatem, które zostało ustalone na podstawie § 2 pkt 2 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800 z późn. zm.).

Z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego poprzez umieszczenie jego treści w portalu informacyjnym.